

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

EU
ÎNSUMI

P O E Z I I

ALEXANDRU FLORENTIN
CIUCĂ

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2021

Cuprins

Doar eu!.....	5
Ăsta sînt!	7
Iar Crăciunul!.....	9
Recunoștință.....	11
Poate că.....	13
Zi de zi.....	15
Doar o privire!.....	16
Pierdere de timp	17
De ziua mea	19
Oare!?!.....	21
Valuri	22
Lungul drum către nicăieri.....	24
Aș vrea eu!.....	26
Se-ntîmplă cîteodată	28
Dar nu sînt!.....	29
Rai și lad	31
Tîrguială cu El.....	33
Noapte albă.....	35
Manifest	36
O cale să trăiești	37
Epilog.....	39

Doar eu!

Dar trăirea din somnuri se termină deodată;
Deschid ochii cu grijă și mă uit printre gene:
Din tot negrul de-afară, numai luna-i curată!
Tot mai des mi se-nîmplă: m-am trezit prea devreme!

Se strecoară lumina printre lacrimi de rouă,
Se încinge și cerul printre sulii de jar;
Și, în plinul de viață, o trăire sau două
Nu contează-ndea ajuns ca să umple-un pahar!

Mă-ntîlnesc cu persoane și priviri efemere,
Îmi fac treaba (vitală!) de-a fi însumi, mereu;
Însă larma de-afară nu pătrunde-n tăcere
Și, sub stratul de haine, înăuntru-s doar eu!

Uite-așa trece ziua – iar rămîn fără soare!
Mă privesc în oglindă: sînt același, sînt viu;
Nu aștept mîngîiere, nici măcar fremătare,
Un sărut sau o șoaptă – este doar prea tîrziu!

*

A trecut peste mine multă iarnă și vară,
Sînt lucid, dar trăirea nu am cum s-o mai știu!
Cred că sufletu-mi zace, fără rost, într-o seară;
Am murit prea devreme sau trăiesc prea tîrziu?

Ăsta sînt!

Da, vreau să fiu temeinic judecat,
Dar nu după aport profesional,
După volum de aer dislocat
Sau după „nu-știu-cum”-ul personal,

Ci după-un „dar-de-ce” un pic cam tare,
Și după ochi, sau lacrimi, sau oftat,
Sau zîmbetul ce moare-n fiecare...
Ori după un venit, sau un plecat!...

Doar gîndul nu mi-l știți pe dinafară;
În rest, nu am avut nimic de-ascuns:
Un vers, sau un pian, sau o chitară
Îmi însoțesc destinul drept răspuns!

Cine mă știe, știe cum iubesc,
Sau cum primesc o palmă drept răsplată
Dacă o merit! Nu, nu mă feresc
Să-mi recunosc greșeala; niciodată!

Dar nu-mi pășiți trufași peste visare,
Nu vă-ncrunțați la rozul trandafir!

*

În rest, sînt doar un om ca fiecare,
Ce se agață de-al vieții fir!...

Iar Crăciunul!...

Se cerne albul vremii noastre
Peste păcate și tristeți,
Se-mbracă gîndul și orașul
Cu bucurie și nămeți,

Se-mpreunează în colinde
Toate dorințele de Moș,
Iar ne'mplinirea și necazul
Se-aruncă cu năduf la coș!

Așa e iarna-n sărbătoare:
Cu haine groase, brad gătit,
Cu multe-arome culinare,
Cu sufletul împodobit

De dărnicie și colinde,
De drag pentru toți cei ai tăi,
Cu vîscul atîrnînd sub grinde,
Cu pocnitori și zurgălăi...

*

Privesc cu jînd la cei de-afară
Cum se grăbesc în treaba lor
(Și-așa prin casă n-am ce face:
Nu am ce pune în cuptor,

N-am pentru cine să iau daruri,
Pe-aici colindători nu vin,
Nici nu prea-mi torn eu în paharuri –
Doar cîte-o gură de pelin!)

Iar cînd privitul nu-mi mai place,
Îmi vine-a mă însingura;
Și simt deodat' cum mi se face
Un dor (!) de... încă cineva!

Recunoștință

M-ai alăptat cu lacrimi de iubire
(Îți simt și-acum pe frunte mîngîierea!),
Mi-ai fredonat povești de adormire;
M-ai învățat să prețuiesc tăcerea,

Mi-ai dat imboldul către primul pas,
Mi-ai dat și rădăcini adînci în viață,
Mi-ai dat și aripi pentru ce-a rămas,
Mi-ai arătat cărarea spre în față!

Mi-ai dat iertarea-n orice am greșit:
Tu – împotriva lumii, pentru mine!
De cînd te știu, eu nu te-am auzit
Să mă vorbești altfel decît de bine!

Nu ai putut să-mi dai chiar tot; norocul
Și-l face fiecare, - așa cum poate!
Cu lacrimi și răbdare mi-ai stins focul
Și mi-ai aprins o candelă în toate!

Mi-ai fost și scut, și zîmbet, și dojană!
M-ai ridicat din apriga tăcere,
Mi-ai vindecat și sufletul – doar rană –
Cu un surîs și cu o mîngîiere!...

Acum, cînd viața curge într-o parte
Și ce-a rămas încape-ntr-o desagă,
Vreau să-ți aștern imaginea-ntr-o carte
Și să-ți sărut și mîna, mamă dragă!